

DE TIJD

06:00 - 17 juni 2011

De bocht

De voorbije maanden en vooral de voorbije weken heeft de Mouvement Réformateur (MR) een bocht genomen. Na een centristische campagne in juni 2010, varen de Franstalige liberalen nu een duidelijk rechtse koers. Van bepaalde figuren zijn we dat gewoon, maar in amper enkele dagen tijd vallen ook Didier Reynders en Charles Michel uit de toon met forse uitspraken. We moeten dat natuurlijk wat relativiseren. De houding van de vroegere PRL en later de MR is niet fundamenteel gewijzigd. Toch hoort het beeld van de 'citroen' (die MR-jongeren onlangs op straat uitdeelden om symbolisch de dag aan te geven waarop werknemers voor de eigen portemonnee beginnen te werken) eerder thuis bij Jean Gol begin de jaren 80, en komt het discours over de pensioenen en de arbeidsmarkt toch gewaagder over bij wie het liberale perspectief gewoon was.

Hoe moeten we de bocht interpreteren? Door het 'debat' over sociaaleconomische kwesties te openen kunnen de liberalen zich herprofilen. Dat lijkt des te meer noodzakelijk nu de hypothese van vervroegde federale verkiezingen naar voren is geschoven. De weg die de MR nu bewandelt, past ook in een aantal parallelle aanbevelingen - van Belgische en Vlaamse werkgevers, de Europese Commissie en liberale denktanks als Itinera Institute voor sociaaleconomische veranderingen in een niet-keynesiaans perspectief: minder overheidsuitgaven, lagere belastingen, de werkloosheidsuitkeringen in de tijd beperken, de loonindexering en de sociale uitkeringen ter discussie stellen en het pensioensysteem wijzigen.

We moeten de bocht ook bekijken in het licht van de interne werking van de MR. Didier Reynders gedraagt zich en communiceert zoals het hem belieft, en dus vereist dat aanpassingen bij partijvoorzitter Charles Michel.

De positionering van de partij is niet zonder risico. In de eerste plaats electoraal. Als je je voegt bij een beweging die de index wil herzien en het probleem van de pensioenen en van de arbeidsmarkt wil 'aanpakken', open je vele fronten tegelijk. Herinner u dat dat ooit de droom van Guy Verhofstadt aan diggelen sloeg toen hij de CVP wilde ontronen bij de Europese verkiezingen van 1994 en de nationale verkiezingen van 1995. Bovendien loopt de MR het risico bij de Franstaligen over te komen als een ideale partner voor de N-VA. Hun discours loopt soms gelijk.

Het tweede risico is politiek. Intern valt de bocht niet bij iedereen in goede aarde. Olivier Maingain van kartelpartner FDF heeft dat eufemistisch maar duidelijk verwoord. Naar buiten toe riskeert de MR haar isolement te versterken, en dat op een jaar van de lokale verkiezingen. Het klopt dat de MR haar hoop vestigt in het mogelijke voorzitterschap van Benoît Lutgen bij het cdH. Maar merk ook op hoe niet alleen de PS - uiteraard - fulmineert tegen de MR, maar ook Jacky Morael en Jean-Michel Javaux van Ecolo, nochtans twee figuren die niet afkerig zijn van allianties met de MR.

n Pascal Delwit is politicoloog aan de Université Libre de Bruxelles (ULB).